

— Πῶς ; παρατηρεῖ συρίζουσα ἡ ὀξεῖα φωνή ἐνὸς τῶν γραμματέων. Χίλιους τριακόσιους ἐξήντα ἴπῃραμε, καί. . .

— Κολοκύθια ! ποῖος σᾶς τὰ εἶπε ; Ἐξακόσιους τριάντα ἴπῃραμε ὅλους ὅλους. Νὰ τὸ ἀποτέλεσμα. Τὸ ἔχω ἀπὸ τὸ πρωτόκολλον τῆς ἐπιτροπῆς.

Οἱ γραμματεῖς σβύνουσι τοὺς ἀριθμούς των, ὁ ὑποψήφιος αἰσθάνεται ὅτι κἄπως ἐκουράσθη, καὶ κάθεται εἰς μίαν γωνίαν, ὃ δὲ ταλαίπωρος ταχυδρόμος, εἰς ὃν οὐδεὶς . . . οὐδεὶς εὗρεθη νὰ προσφέρῃ ἕν σιγάρον, σύρει τὴν πενιχράν του καπνοθήκην, καὶ περιτυλίσσει ἕν μελαγχολικῶς ἐκ τοῦ ἰδίου του καπνοῦ.

— Μήπως ἑπαράκουσες, ἀδελφέ ; ἐρωτᾷ εἰς τῶν παρισταμένων.

— Ἀφῆσέ με, σὲ παρακαλῶ, καὶ μὲ φτάνει. . .

Ἄλλο δὲν λέγει.

Δὲν παρέρχονται δύο λεπτά, καὶ καίει ἔτι τὸ ἀπαίσιον ἄγγελμα, ὅτε εἰσέρχεται βραδυπατῶν ἄλλος κακῶν ἄγγελος, καὶ κάθεται σιωπηρὸς ἐπὶ μιᾶς καθέδρας.

— Ποῦ ἦσουν Μελίχ ; ἐρωτᾷ ὁ ὑποψήφιος, καὶ ἡ φωνή του μόλις ἀκούεται.

— Εἰς τὸ τρίτον.

— Αἶ ; φωνοῦσι, συγχρόνως ἀνορθούμεναι πᾶσαι τῶν γραμματέων αἱ κεφαλαί.

— Ἐξακόσιους. . . ὀγδοῇντα. . . πέντε.

Καὶ ὁ τόνος τῆς φωνῆς του ἤχει ὡς ἡ ἀκροτελευτήτιος ἐπικηδεία φράσις : *Galatæi* ἔχου ἐλαφράν.

— Χίλιους ὀχτακόσους εἰς τὸ τρίτον ! κραυγάζει τὴν στιγμὴν ἐκείνην, εἰσορμῶν εἰς τὴν αἰθούσαν παιδάριον ῥακένδυτον.

Ἄλλὰ μόλις εἶχε τελειώσει τὴν φράσιν του ὁ ταλαίπωρος παῖς, καὶ ῥάπισμα ἤχηρὸν ἀκούεται πλαταγιζόν ἐπὶ τῆς παρειᾶς του.

— Νὰ καὶ μία παραπάνω, νὰ γείνουν χίλιοι ὀχτακόσιοι ἕνας ! φωνεῖ ἐγειρόμενος ἐξάλλος ὁ πρὸ μικροῦ εἰσελθών. Κατεργάρε !

Τὸ παιδίον συναισθάνεται, φαίνεται, ὅτι δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ κλαύσῃ, καὶ φεύγει δρομαῖον μὲν ἀλλ' ἀπαθὲς καὶ ἀτάραχον.

Ἦτο τὸ τελευταῖον. Οὐδεὶς πλέον ἀνήλικος ταχυδρόμος ἐπάτησε τὴν φλιάν τῆς θύρας τοῦ Ὁμέρ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην.

— Νὰ ἐξακολουθήσωμεν ;

Ὁ ἀναγνώστης μαντεύει τὴν συνέχειαν.

Οἱ ἄγγελοι τῶν ἀποτελεσμάτων γίνονται ὀλονὲν σπανιώτεροι. Οἱ γραμματεῖς ἀρχίζουν νὰ νυστάζωσι, καὶ ἀπέρχονται ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον, λέγοντες που καὶ που εἰς τὸν ὑποψήφιον :

— Νὰ ἰδοῦμε καὶ τὰ χωριᾶ, . . . τὸ πρῶν ! τὰ χωριᾶ θὰ μᾶς σηκώσουν !

Καὶ μεταβαίνουνσι κατὰ πᾶσαν πιθανότητα εἰς ἄλλου ὑποψηφίου οἰκίαν, ὃν ἐσῆκωσεν ἡδη ἡ πόλις.

Οἱ παριστάμενοι ἀραιοῦνται, ἡ οἰκία τοῦ ὑποψηφίου γίνεται ἡσυχωτέρα, οἱ θόρυβοι τῆς ὁδοῦ καταπαύουσι, φωνὴ κύκλω δὲν ἀκούεται, καὶ ὁ ταλαίπωρος Ὁμέρ, ναρκούμενος ὑπὸ τοῦ κόπου, ἀποκοιμᾶται εἰς τὴν γωνίαν του, καὶ ὑπνῶττει χάλκινον ὕπνον.

Ἄλλ' αἰφνης, ἐν βαθείᾳ νυκτὶ ἀνατινάσσεται ὀρθιος ἀπὸ τοῦ ἀνακλίντρου του, τρίβει τοὺς ὀφθαλμούς, σείει τὴν κεφαλὴν, τείνει τὸ οὖς πρὸς τὴν ὁδόν, καὶ δὲν γνωρίζει τί κρότος παρὰδοξος καὶ ἀπαίσιος εἶνε ὁ ταράττων τὴν ἡσυχίαν τῆς νυκτός.

Προσέχει περισσότερον, ἀνοίγει σιγὰ τὸ παράθυρον, ἐξάγει τὴν κεφαλὴν του καὶ βλέπει μολοσσὸν ὑπερμεγέθη γοερῶς ὠρυόμενον, καὶ σύροντα παταγωδῶς ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου κολοσσιαῖον ἄγγετον ἐκ λευκοσιδήρου, προσηρημένον εἰς τὴν οὐράν του.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΒΛΑΧΟΣ.

Ο ΠΑΤΗΡ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΣ

[Μυθιστορία Α. Ἀλεξῶ. — Μετάφρασις Π. Ι. Φέρμπου].

Συνέχεια ἰδί σελ. 390.

Ἡ Μπεττίνα ἠσθάνετό τινα κόπωσιν ἐνεκα τῶν τοσούτων ἡδονῶν, τῆς τηλικαύτης εὐδοκίας καὶ τῶν τοσούτων περὶ γάμου προτάσεων. Ὁ τῶν Παρισίων στρόβιλος ἄμα ἐλθοῦσαν τὴν παρέσυρε διὰ παντός. Οὐδὲ μίαν καὶ ὥραν παύσεως οὐδεμίαν ἀναπαύσεως. . . Ἡσθάνετο τὴν χρεῖαν νὰ μείνῃ μόνη, περὶ ἐαυτῆς καὶ μόνης μεριμνῶσα ἐπὶ ὀλίγας τινὰς ἡμέρας τοῦλάχιστον, νὰ λάβῃ καιρὸν νὰ σκεφθῇ ἐν ἀνέσει καὶ νὰ ἐρωτήσῃ ἐαυτὴν ἐν τῇ ἀκρᾷ ἡρεμίᾳ καὶ μοναξίᾳ τῆς ἐξοχῆς, νὰ γείνῃ κυρία ἐαυτῆς τέλος πάντων. . .

Διὰ τοῦτο δὲ ἦτο καὶ τοσοῦτον εὐθυμος καὶ φαιδρὰ τῇ μεσημβρίᾳ τῆς 14 Ἰουνίου ὅτε ἐπέβη τῆς ἀμαξοστοιχίας τῆς μελλούσης νὰ τὴν φέρῃ εἰς Λογγεβάλλ. Ὡς δ' εὗρεθῃ μόνη μετὰ τῆς ἀδελφῆς τῆς ἐν τῇ ἀμαξῇ :

— Ἀχ ! ἀνεφώνησεν, πόσον εἰμ' εὐχαριστήμενη ! Ἀς ἀναπνεύσωμεν ὀλίγον. Μόνη μαζὶ σου δέκα ἡμέρας ὀλοκλήρους, τί καλὰ ! διότι οἱ Νόρτον καὶ οἱ Τάρνερ θὰ ἔλθουν ταῖς 25 τοῦ μηνός, ἢ ὄχι ;

— Ναί, μόνον ταῖς 25.

— Θὰ τὴν περάσωμεν ἐφιπποί, ἐφ' ἀμαξῆς, εἰς τὰ δάση, εἰς τοὺς ἀγρούς. Δεκαήμερος ἐλευθερία ! Καὶ κατὰ τὸ διάστημα τῶν δέκα τούτων ἡμερῶν ἀποφεύγομεν καὶ τοὺς ἐραστάς, ἀποφεύγομεν καὶ τοὺς ἐραστὰς ! Καὶ ὅλοι δὲ αὐ-

τοὶ οἱ κύριοι τίνος, Θεέ μου, ἦσαν ἐρασταί; Τῆς Μπεττίνας ἢ τῶν χρημάτων της! Τοῦτο εἶνε τὸ μυστήριον, τὸ ἀνεξιχνίαστον μυστήριον!

Ὡς δὲ ἡ ἀτμομηχανὴ ἐσύριζε καὶ ἡ ἀμαξοστοιχία ἐκλονήθη βραδέως, ἡ Μπεττίνα ἐφάνη ὀλίγον ἀπερίσκεπτος· διότι προκύψασα τῆς θυρίδος ἀνεφώνησε κινουῖσα ἐλαφρὰ τὴν χεῖρα:

— Χαίρετε, ἐρασταί μου, χαίρετε!

Ἐπειτα δὲ κατέπεσεν εἰς τινα γωνίαν τῆς ἀμάξης παραφόρως ἀνακαγχάζουσα.

— ὦ! Σουζή! Σουζή!

— Τί τρέχει;

— Μὲ εἶδε! μὲ ἤκουσεν! κάποιος πού ἐκράτει κόκκινη σημαίαν, καὶ με παρετήρησε μὲ τόσην ἀπορίαν!...

— Εἶσαι τόσο ἀπερίσκεπτος!

— Ναί, ἀλήθεια, διότι ἐφώναζα ἀπὸ τὴν θυρίδα, . . . ἀλλὰ ὅχι ὅμως καὶ διότι θεωρῶ μέγα εὐτύχημα ὅτι θὰ συζήσωμεν ὁλομόναχοι, ὥσταν δύο νέοι ἐλεύθεροι.

— Ὁλομόναχοι! . . . Ὁλομόναχοι! . . . Ὅχι ὅμως τόσο· διότι διὰ νὰ κάμωμεν ἀρχήν, ἀπόψε θὰ συμφάγωμεν μὲ ἄλλους δύο.

— Ἀ! καλὰ λέγεις . . . Ἀλλ' αὐτοὺς τοὺς δύο καθόλου δὲν θὰ δυσχερεστηθῶ νὰ τοὺς ἔχω ἀπόψε . . . Ναί, πολὺ θὰ εὐχαριστηθῶ νὰ ἰδῶ τὸν γέροντα ἐφημέριον καὶ μάλιστα τὸν νέον ἀξιωματικόν . . .

— Πῶς! καὶ μάλιστα;

— Βέβαια . . . διότι τόσο ἀσυνεπτικὸν ἦτο ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον μᾶς διηγῆθη ὁ συμβολαιογράφος τῆς Σουβινῆς, τόσο πολὺ εἶνε ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔκαμεν ὁ μέγας αὐτὸς πυροβολητὴς ὅτε ἦτο μικρὸς μικρός, τόσο πολὺ, τόσο πολὺ, ὥστε ἀπόψε θὰ προσπαθῆσω νὰ εὕρω εὐκαιρίαν νὰ εἰπῶ εἰς αὐτὸν τί σκέπτομαι . . . καὶ θὰ τον εὕρω!

Ἐπειτα δὲ ἡ Μπεττίνα ἀποτόμως μεταβάλλουσα τὸν ῥοῦν τῆς συνδιαλέξεως:

— Ἐστάλη τὸ τηλεγράφημα εἰς τὸν Ἐδουάρδον χθὲς διὰ τὰ Σκωτικὰ ἀλογάκια.

— Ναί, χθὲς πρὸ τοῦ φαγητοῦ . . .

— ὦ! θὰ μ' ἀφήσης νὰ τα ὁδηγήσω ἐγὼ ἕως τὸν πύργον, πολὺ θὰ διασκεδάσω νὰ περάσω μέσ' ἀπὸ τὴν πόλιν καὶ νὰ ἐμβῶ εἰς τὴν αὐλὴν εὐμορφα καὶ τεχνικὰ καὶ χωρὶς νὰ κρατήσω τὸν δρόμον των, νὰ κάμω κύκλον καὶ νὰ τα σταματήσω ἐμπρὸς 'ς τὴν κλίμακα! . . . Εἰπέ μου . . . Θέλεις;

— Ναί, ναί, εἰμεθα σύμφωνοι, νὰ τα ὁδηγήσης σύ.

— Ἀ πόσον εἶσαι καλὴ, Σουζή μου!

Ἐδουάρδος ἦτο ὁ ἀρχιπποκόμος, ὅστις πρὸ τριῶν ἡμερῶν ἦλθεν εἰς τὸν πύργον πρὸς ἴδρυσιν τῶν ἵπποστασίων καὶ διοργανώσιν τῆς ὑπηρεσίας, κατὰ χάριν δὲ τὴν ἡμέραν ἐκείνην

ἦλθεν αὐτὸς εἰς προϋπάντησιν τῆς κυρίας Σκῶτ καὶ τῆς μῆς Πέρισιβαλ, ὁδηγῶν τὰ Σκωτικὰ ἱππάρια ἐξευγμένα ἐν κομψοτάτῳ δέφρῳ. Ἀνέμενε δὲ τὰς κυρίας ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ, περιεστοιχισμένοι ὑπὸ πλήθους περιέργων θεατῶν, πάντων, οὕτως εἰπεῖν, τῶν κατοίκων τῆς Σουβινῆς. Διότι τὰ Σκωτικὰ ἱππάρια ἐλαύνοντα τὴν κεντρικὴν ὁδὸν τῆς πόλεως ἐνεποίησαν αἰσθησιν εἰς τοὺς κατοίκους, οἵτινες ἐξήλθον κατεσπευσμένοι τῶν οἰκιῶν των καὶ ἐρωτῶντες ἀπληστώως:

— Καλὲ τί εἶνε; ἔλεγον καθ' ἑαυτοῦς, τί νὰ εἶνε;

Τινὲς δὲ καὶ ἀπεφάναντο τολμηρῶς πως:

— Θεάτρον θὰ εἶνε, ἵπποδρόμιον . . . καὶ θᾶρχουνται νὰ παραστήσουν . . .

Ἀλλὰ πανταχόθεν ἀνεκραύγαζον:

— Μὰ δὲν τα εἶδες πῶς ἦτανε . . . ἀμ' ἡ ἀμαξά . . . ἀμ' τὰ χάμουρα ποὺ ἀστράφτανε 'σάν τὸ χρυσάφι . . . ἀμ' τὰ ἀλογάκια μὲ τοὺς ἄσπρους φλόγγους ἀπὸ τό 'να μέρος τοῦ κεφαλοῦ καὶ ἀπὸ τᾶλλο!

Τὸ πλῆθος λοιπὸν εἶχε συμπυκνωθῇ ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ σταθμοῦ καὶ τότε ἔμαθον οἱ περιέργοι ὅτι εἶχον τὴν τιμὴν νὰ παραστῶσιν εἰς τὴν ἀφίξιν τῶν δεσποινῶν τοῦ Λογγεβᾶλ.

Ἀλλ' ὅτε αἱ δύο ἀδελφαὶ χαρίεσαι μὲν ἀλλ' ἀπλούσταται ἐν τῇ ὁδοπορικῇ αὐτῶν στολῇ ἐνεφάνισθησαν, οἱ ἀγαθοὶ ἐκεῖνοι ἄνθρωποι ἀπώλεσαν πᾶσαν αὐτῶν τὴν ὄρεξιν, διότι προσεδόκων νὰ ἰδῶσι δύο πριγκιπίσσας ὑπερφῶς ἐνδεδυμένας μέταξαν καὶ χρυσοῦφαντα, καὶ ἀπαστραπτούσας ἐκ λυχνιῶν καὶ ἀδαμάντων. Ἀλλὰ κατενόησαν τὴν πλάνην των ὅτε εἶδον τὴν Μπεττίναν βραδέως ἐρχομένην πρὸς τὰ τέσσαρα ἱππάρια καὶ θωπεύουσαν ἐν ἑκαστὸν ἐλαφρὰ διὰ τῆς χειρὸς καὶ μετὰ προσοχῆς εἰδήμονος ἀνθρώπου ἐξετάζουσαν τὰ ζεύγη καὶ τὴν ἵπποσκευήν. Δὲν ἀπῆρσκε τὴν Μπεττίναν, — ὡς προδηλότατα βλέπετε, — νὰ κινήσῃ τὴν προσοχὴν τῶν περιστοιχιζόντων αὐτὴν κατεπτομένων δημοτῶν.

Μετὰ τὴν σύντομον ταύτην ἐξέτασιν ἡ Μπεττίνα ἀνευ πολλῆς βίας ἐξέβαλε τὰς μικρὰς Σουηδικὰς χειρίδας της καὶ ἐφόρεσε χονδρὰς ἐκ δέρματος δορκάδος, λαβοῦσα αὐτὰς ἐκ τοῦ θυλακίου τοῦ δερματίνου καλύμματος τοῦ δέφρου. Ἐπειτα ὥλισθησε τρόπον τινα ἐπὶ τῆς ἑδρας τοῦ ἡνιόχου καὶ ἔλαβε παρὰ τοῦ Ἐδουάρδου τὰς ἡνίας καὶ τὴν μάλιστα μετ' ἐξαισίας δεξιότητος, καὶ χωρὶς οἱ ἐξημμένοι ἵπποι νὰ λάβωσι καιρὸν νὰ αἰσθανθῶσι τὴν μεταλλαγὴν τῆς χειρὸς. Ἡ κυρία Σκῶτ ἐκάθισε παρὰ τῇ ἀδελφῇ της. Τὰ δὲ ἱππάρια ἐκίνουν ἤδη τοὺς πόδας καὶ φόβος ἦτο μὴ προελάσωσιν ἀκράτητα.

— Προσέξατε, κυρία, είπεν ὁ Ἐδουάρδος, διότι εἶνε σήμερον πολὺ ἐξηγριωμένα.

— Μὴ φοβεῖσαι, ἀπεκρίθη ἡ Μπεττίνα, τὰ εἰσεύρω.

Καὶ ὄντως ἡ μὲς Πέρσιβαλ εἶχε τὴν χεῖρα εὐσταθῆ καὶ ἐλαφροτάτην καὶ δεξιωτάτην. Διὸ ἐκράτησεν ἐπὶ τινὰ ὥραν τὰ ἵππάρια βιάζουσα αὐτὰ νὰ ἴστανται ἐπὶ τόπου· ἔπειτα δὲ περιβάλλουσα τοὺς δύο ἄκρους ἵππους διὰ διπλῆς καὶ μακρᾶς κυμάνσεως τῆς μᾶστιγος, ἐξήγειρε διὰ μιᾶς καὶ τὰ δύο ζεύγη μετ' ἀπαραιμιλλοῦ δεξιότητος, καὶ ἐξῆλθε τεχνικώτατα τῆς αὐλῆς τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ, ψιθυρίζοντων τῶν παρισταμένων ὑπὸ ἐκπλήξεως καὶ θαυμασμοῦ.

Ὁ καλπασμὸς τῶν τεσσάρων ἵππαριῶν ἀντήχει ἐπὶ τοῦ παλαιοῦ καὶ αἰχμηροῦ λιθοστρώτου τῆς πόλεως Σουβινῆς. Ἡ Μπεττίνα ἐνόσφ μὲν ἤλκυνεν ἐν τῇ πόλει, συνεκράτει αὐτά, ἀλλ' ὡς ἐξῆλθε τῆς πόλεως καὶ εἶδεν ἔμπροσθεν αὐτῆς λεωφόρον δύο χιλιομέτρων, οὐδεμίαν ἔχουσαν ἀνωμαλίαν ἐδάφους εἶτε πρὸς τᾶν εἶτε πρὸς τὰ κάτω, ἀφῆκε κατὰ μικρὸν τὰ ἵππάρια νὰ τρέχωσιν ἐλευθέρως . . . καὶ ἔτρεχον φοβερά.

— ὦ! πόσον εἶμαι εὐτυχῆς, Σουζῆ! ἀνεφώνησεν ἡ Μπεττίνα. Θὰ τρέχωμεν εἰς τοὺτους ἐδῶ τοὺς δρόμους . . . Θέλεις, Σουζῆ, νὰ ὀδηγήσης καὶ σὺ τὰ ἄλογά μου; Πόσον εἶν' εὐχάριστον ὅταν εἰμπορῇ κανεὶς νὰ τὰ φῖνῃ νὰ τρέχουν ὅπως τώρα! Καὶ εἶνε τόσον εὐκίνητα καὶ τόσον φρόνιμα! Ναί, λάβε τὰς ἡνίας.

— Ὅχι, κράτησέ τας· περισσότερον διασκεδάζω, ὅταν σὲ βλέπω διασκεδάζουσιν.

— ὦ! ὅσον δι' αὐτό, βέβαια πολὺ διασκεδάζω. Πόσον μ' ἀρέσει νὰ τρέχω, νὰ τρέχω, νὰ τρέχω . . . Ἐν Παρισίοις καὶ τὸ πρῶτ' ἀκόμη, δὲν ἐτόλμων πλεόν . . . μ' ἐκύτταζαν πάρα πολὺ . . . καὶ δὲν εἰσεύρεις πόσον ἐστενοχωρούμην. . . Ἐν ᾧ ἐδῶ . . . ψυχὴ! . . . ψυχὴ! . . . ψυχὴ! . . .

Ἀλλ' ἐν ᾧ ἡ Μπεττίνα ὑπομεθύουσα ἤδη ἐκ τοῦ ἐν ὑπαίθρῳ δρόμου καὶ τῆς ἐλευθερίας ἐξεφώνει θριαμβευτικῶς: Ψυχὴ! ψυχὴ! ψυχὴ!, ἵππεὺς ἐπεφάνετο μακρόθεν ἐρχόμενος ἡρέμα ἐναντίον τοῦ δίφρου.

Ἦτο δὲ ὁ Παῦλος Λαβαρδέν. . . Μίαν ὅλην ὥραν ἐνεδρεύων ἐκεῖ που, ἵνα ἀπολαύσῃ τῆς ἡδονῆς τοῦ νὰ ἴδῃ τὰς Ἀμερικανίδας παρελαυνούσας.

— Τί ψυχὴ! ψυχὴ! Ἀπαῖσσαι, εἶπεν ἡ Σουζῆ πρὸς τὴν Μπεττίναν, κύτταξ' ἐκεῖ . . .

— Χωρικός. . . Δέν με μέλει, ἄς εἶνε ὅσοι χωρικοὶ θέλουν, αὐτοὶ δὲν με ζητοῦν.

— Διόλου δὲν εἶνε χωρικός. Παρατήρησε.

Ὁ Παῦλος Λαβαρδέν διερχόμενος παρὰ τὸν δίφρον ἐχαίρειται τὰς δύο ἀδελφὰς μετὰ ἀ-

σης τῆς ἀκριθείας καὶ τῆς Παρισιακῆς τελειότητος.

Τοσοῦτον δ' ἔτρεχον τὰ Σκωτικὰ ἵππάρια, ὥστε ἡ συνάντησις ἐγένετο ἀστραπηδόν· ἡ δὲ Μπεττίνα ἀνεφώνησε:

— Τί πράγμα εἰν' αὐτὸς ὁ κύριος, ὅστις μᾶς ἐχαίρειται;

— Μόλις ἐπρόφθασσα νὰ τον παρατηρήσω· ἀλλὰ μοι φαίνεται ὅτι τὸν γνωρίζω.

— Τὸν γνωρίζεις;

— Ναί· καὶ στοιχηματίζω ὅτι τὸν εἶδα τὸν χειμῶνα εἰς τὴν οἰκίαν μου.

— Τί με λέγεις! Νὰ εἶνε ἄρά γε ἐκ τῶν τριαντατεσσάρων; Τί! πάλιν δεῦτε προσκυνησάμεν;

ΣΤ'

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν περὶ ὥραν ἐβδόμην καὶ ἡμίσειαν ὁ Ἰωάννης ἤρχετο εἰς τὸ πρεσβυτέριον, ἵνα παραλάβῃ τὸν ἐφημέριον καὶ πορευθῶσιν ὁμοῦ εἰς τὸν πύργον.

Ἀπὸ ἐνὸς ἤδη μηνὸς στρατεύμα ὅλον ἐργατῶν κατέλαβε τὸ Λογγεβάλ, ὥστε τὰ ἐστιατόρια καὶ τὰ καπηλεία τοῦ χωρίου εὗρον τὴν τύχην των. Πελώρια ἀμάξια φορτηγὰ ἔφερον ἐκ Παρισίων φορτία ὅλα ἐπίπλων καὶ περιπετασμάτων πρὸς ἐπίστρωσιν τῶν δωματίων. Ὁκτώ δὲ καὶ τεσσαράκοντα ὥρας πρὸ τῆς ἀφίξεως τῆς κυρίας Σκώτ, ἡ διευθύντρια τοῦ ταχυδρομείου κυρία Μαρκῶ καὶ ἡ κυρία Λορμιεὶ ἡ σύζυγος τοῦ δημάρχου παρεισέφρησαν εἰς τὸν πύργον· διηγούμεναι δὲ ὅσα ἐν αὐτῷ εἶδον, ἐπῆραν τὸν νοῦν τῶν ἀνθρώπων. Καὶ τὰ μὲν παλαιὰ ἐπιπλα ἐξηφανίσθησαν ἐξορισθέντα εἰς τὸ ὑπερῶν, σωρεῖα δὲ νέων θαυμασίων ἀντικατέστησεν αὐτά. Ἀλλὰ τὰ ἵπποστάσια! ἀλλὰ τὰ ἀμαξοστάσια! Ἐπίτηδες ἀμαξοστοιχία ἐκόμισεν ἐκ Παρισίων ἐπιτηρῶντος τοῦ Ἐδουάρδου, δεκάδα ὀχημάτων, καὶ ὁποίων ὀχημάτων! καὶ εἰκοστὺν ἵππων, καὶ ὁποίων ἵππων!

Ὁ πατήρ Κωνστάντιος ἐνόμιζεν ὅτι ἐγίνωσκε τί ἐστὶ πολυτέλεια. Ἀπαξ τοῦ ἔτους ἐγεύετο παρὰ τῷ ἐπισκόπῳ, ἱεράρχῃ πλουσίῳ καὶ ἀξιεράστῳ, ὅστις λαμπρῶς καὶ φιλοφρόνως ἐξένιζεν. Ὁ ἐφημέριος λοιπὸν μέχρι τοῦ χρόνου ἐκείνου διελογίζετο ὅτι οὐδὲν ὑπῆρχεν ἐν ἀνθρώποις λαμπρότερον τοῦ ἐπισκοπικοῦ μεγάρου τῆς πόλεως Σουβινῆς, καὶ τῶν πύργων Λαβαρδέν καὶ Λογγεβάλ. . . Ἀλλ' ὅμως ἤρχιζεν ἤδη νὰ ἐννοῇ, ἀκούων τὰ περὶ τῶν νέων λαμπροτήτων τοῦ Λογγεβάλ, ὅτι ἡ πολυτέλεια τῶν κατ' ἡμᾶς μεγάλων οἰκῶν ὑπερέβαλλεν οὐκ ὀλίγον τὴν σοβαρὰν καὶ αὐστηρὰν πολυτέλειαν τῶν προγενεστέρων παλαιῶν οἰκῶν.

Ἄμα προῦχώρησαν βήματά τινα ὁ ἐφημέριος καὶ ὁ Ἰωάννης εἰς τὴν δεινδροστοιχίαν τοῦ

κήπου, δι' οὗ εἰσέρχοντο εἰς τὸν πύργον καὶ :

— Κύτταξε, Ἰωάννη, εἶπεν ὁ ἑφημέριος, ὁποῖα μεταβολή! Ὅλον τοῦτο τὸ μέρος ἦτο ἀφειμένον ἀπεριποίητον... καὶ τώρα πῶς εἰν' ἐστρωμένον μὲ ἄμμον καὶ ἰσοπεδωμένον. . . Δὲν θὰ αἰσθάνωμαι ἐδῶ πλέον ὅτι εὐρίσκομαι εἰς μέρος ἰδικόν μου ὅπως ἄλλοτε. . . Καθὼς βλέπω θὰ εἶν' ἐδῶ ὅλα εὐμορφα, καὶ μιὰ χαρά! Δὲν θὰ εὕρω πλέον τὴν παλαιάν μου πολυθρόναν μὲ τὸ καστανὸν βελουδινόν ὕφασμά της, ὅπου τοσάκις με συνέθε νὰ ἀποκοιμηθῶ μετὰ τὸ γεῦμα. Καὶ ἂν με πάρη καὶ ἀπόψε ὁ ὕπνος, τί θα γείνω; Νὰ προσέχης, Ἰωάννη. . . Καθὼς με νοήσης ὅτι ἀρχίζω νὰ τα σφαλῶ, νὰ ἔλθης πλησίον μου καὶ νὰ με τσιμπήσης ἐλαφρὰ τὸν βραχίονα ἀπὸ πίσω μὲ τρόπον. Θὰ το κάμης;

— Μάλιστα, νοννέ μου, θὰ το κάμω.

Ἄλλ' ὁ Ἰωάννης μετρίως προσεῖχεν εἰς τοὺς λόγους τοῦ ἑφημερίου. Ἡσθάνετο δὲ σφοδρὰν ἐπιθυμίαν νὰ ἐπανιδῇ τὴν κυρίαν Σκώτ καὶ τὴν μίς Πέρσιβαλ' ἀλλ' ἡ ἐπιθυμία αὕτη ἦτο μεμιγμένη πως μετὰ ζωηροτάτης ἀμυχανίας. Θὰ τὰς ἐπανεύρη ἄρ' ἄγε ἐν τῇ μεγάλῃ τοῦ Λογγεβὰλ αἰθούσῃ ὅποιας εἶδεν αὐτὰς ἐν τῷ μικρῷ τοῦ πρεσβυτερίου ἐστιατορίῳ; Ἰσως ἂν τῶν τοσούτῳ ἀπλῶν καὶ προσηνεστάτων γυναικῶν, αἵτινες τοσοῦτον ἐχάρησαν ἐπὶ τῷ ἀπροσδοκῆτ' ἐκείνῳ δειπναρίῳ, καὶ εὐθὺς ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας ὑπεδέξαντο αὐτὸν μετὰ τοσαύτης χάριτος καὶ οἰκειότητος, ἔμελλεν ἴσως νὰ εὕρῃ δύο κομψὰς πλαγγόνας πεφουσιωμένας, εὐπρεπεῖς, ψυχρὰς καὶ κατὰ πάντα ἀκριβεῖς; Ἐμελλεν ἡ πρώτη ἐντύπωσις νὰ ἐξαλειφθῇ; . . νὰ ἐξαφανισθῇ; . . ἡ τούναντίον ἔμελλε νὰ ἐντυπωθῇ ἐν τῇ καρδίᾳ του γλυκυτέρα καὶ μυχιαιτέρα;

Ἀναβάντες τὰς εἰς βαθμίδας τῆς ἔξω κλίμακος ὑπεδέχθησαν ἐν τῷ προδρόμῳ ὑπὸ δύο γιγάντων θεραπόντων ἀξιοπρεπεστάτων καὶ σοβαροτάτων. Ὁ πρόδρομος οὗτος ἦτο ἄλλοτε ἀπέραντον χώρισμα παγερὸν καὶ γυμνοὺς ἔχον τοὺς λιθίνους αὐτοῦ τοίχους· ἀλλ' οἱ τοῖχοι οὗτοι ἦσαν σήμερον κεκαλυμμένοι ὑπὸ θαυμασίων περιπετασμάτων ἐφ' ὧν ἦσαν ἐνυφασμένοι μυθολογικαὶ παραστάσεις. Μόλις δὲ ὁ ἑφημέριος ἔρριψε πρὸς αὐτὰς τὸ βλέμμα καὶ παρετήρησεν ὅτι αἱ θεαίναι αἱ ἀνὰ μέσον τῶν χλοερῶν ἐκείνων τόπων διαιτώμεναι ἐφόρου σκολὴν ἀρχαῖ-κωτάτην καὶ ἀπλουστάτην.

Ὁ ἕτερος τῶν θεραπόντων ἀνοιξας ἀμφότερα τὰ φύλλα τῆς θύρας, εἰσῆγαγεν αὐτούς. Ἐκεῖ δὲ συνήθως διητᾶτο ἡ γηραιὰ μακρησία πρὸς δεξιὰ τῆς ὑψηλῆς ἐστίας, ἀριστερὰ δὲ ἔκειτο ἡ καστανόχρους ἑδρα του! Ἄλλ' ἤδη οὔτε καστανόχρους ἑδρα οὔτε τίποτε! Τὸ παλαιὸν ἐκεῖνο ἐπιπλὸν τὴν βᾶσιν, οὕτως εἶπεῖν, τῆς διευθετήσεως τῶν ἐν τῇ αἰθούσῃ ἐπιπλῶν, ἀν-

τικαθίστα ἤδη θαυμάσιον ἐπιπλὸν κεντητὸν ῥυθμοῦ τοῦ τέλους τῆς παρελθούσης ἑκατονταετηρίδος. Ἐπειτα δὲ σωρεῖα μικρῶν ἐδρῶν μετὰ στηριγμάτων καὶ ἄνευ στηριγμάτων, παντοίων χρωμάτων καὶ σχημάτων ἦσαν διασπαρμέναι τῇδε κακεῖσε μετὰ φαινομένης τινὸς ἀταξίας, ἥτις ἦτο τὸ ἔπακρον τῆς τέχνης τοῦ διευθετεῖν τὰ ἐπιπλά.

Ἡ κυρία Σκώτ βλέπουσα τὸν ἑφημέριον καὶ τὸν Ἰωάννην εἰσερχομένους ἠγέρθη καὶ ἐρχομένη εἰς προὑπάντησιν αὐτῶν :

— Πόσον, εἶπεν, ἄγχι ἑφημέριε, σὰς εἰμ' εὐγνώμων διότι ἤλθετε... καὶ σεῖς ὡσαύτως, κύριε... καὶ πόσον χαίρω ἐπαναβλέπουσα ὑμᾶς τοὺς πρώτους μου καὶ μόνους φίλους ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ!

Ὁ Ἰωάννης ἀνέπνευσεν, ἰδὼν ὅτι ἦτο ἡ αὐτὴ ἀκριβὴς γυνή.

— Θὰ μ' ἐπιτρέψετε, προσέθηκεν ἡ κυρία Σκώτ, νὰ σας συστήσω τὰ τέκνα μου. . . Ἄρ' οὐ καὶ Μπέλλα. . . Ἐλᾶτε.

Ὁ Ἄρ' ἦτο ἐξαετὲς χαριέστατον παιδίον καὶ ἡ Μπέλλα ἐρασιμώτατον πενταετὲς κοράσιον· εἶχον δὲ τοὺς μεγάλους καὶ μέλανας ὀφθαλμοὺς τῆς μητρὸς των καὶ τὴν χρυσοῦν τῆς κόμην.

Ἄφ' οὗ ὁ ἑφημέριος ἐφίλησε τὰ δύο παιδιά, ὁ Ἄρ' ὅστις θαυμάζων παρετήρει τὴν στολὴν τοῦ Ἰωάννου, εἶπεν εἰς τὴν μητέρα του :

— Καὶ τὸν ἀξιοωματικόν, μαμά, νὰ τον φιλήσω καὶ τὸν ἀξιοωματικόν;

— Ἐὰν ἀγαπᾷς, εἶπεν ἡ κυρία Σκώτ, καὶ ἂν ἀγαπᾷ καὶ ἐκεῖνος.

Μετὰ μίαν στιγμὴν ἀμφότερα τὰ παιδιά ἦσαν ἐγκαθιδρυμένα ἐπὶ τῶν γονάτων τοῦ Ἰωάννου καὶ τὸν κατεπίεζον δι' ἐρωτήσεων :

— Εἰσθε ἀξιοωματικοί;

— Μάλιστα, εἶμαι ἀξιοωματικός.

— Ποῦ;

— Εἰς τὸ πυροβολικόν.

— Εἰς τὸ πυροβολικόν... ἐκεῖ ποῦ ῥίπτουν τὰ κανόνια; . . Ὡ! πόσο μ' ἀρέσει νᾶκουα ἀπὸ κοντὰ ὅταν ῥίπτουν τὰ κανόνια!

— Θὰ μας πάρετε καμμιὰν ἡμέραν ὅταν θὰ τα ῥίξουν τὰ κανόνια, τί λέτε, θὰ μας πάρετε;

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἡ μὲν κυρία Σκώτ συνδιελέγετο μετὰ τοῦ ἑφημερίου, ὁ δὲ Ἰωάννης ἀποκρινόμενος εἰς τὰς ἐρωτήσεις τῶν παιδίων παρετήρει τὴν κυρίαν Σκώτ, ἥτις ἐφόρει ἐσθῆτα ἐκ λευκῆς μουσελίνης, ἀλλ' ἡ μουσελίνη ἐξαφανίζετο ὑπὸ στοιβάδα πυκνὴν στολίδων ἐκ τριχάπτων· ἦτο δὲ ἡ ἐσθῆς ἀφθόνως ἀνοικτὴ περὶ τὸν τράχηλον σχηματίζουσα ἐμπροσθεν τετραγώνον, εἶχε τοὺς βραχίονας γυμνοὺς μέχρι ἀγκῶνος, εὐμεγέθῃ ἀνθοδέσμῃ ἐξ ἐρυθρῶν ῥόδων ἐν τῷ ἀνοιγμάτῳ τοῦ στήθους,

ρόδον ἐρυθρόν προσηλωμένον ἐπὶ τῆς κόμης διὰ πόρπης ἀδαμαντίνης καὶ οὐδὲν πλέον.

Αἴφνης ἡ κυρία Σκώτ παρατηρήσασα ὅτι ὁ Ἰωάννης κατείχετο στρατιωτικώτατα ὑπὸ τῶν δύο τέχνων τῆς :

— «ὦ! ἀνεφώνησε, σὰς ζητῶ συγγνώμην, κύριε! Ἄρῃ! Μπέλλα!...»

— Σὰς παρακαλῶ, κυρία, ἀφῆστέ μου τα.

— Καὶ δὲν εἰσέχετε πόσον λυποῦμαι διότι σὰς κάμνω νὰ δειπνήσετε τόσον ἀργά! Ἀκόμα δὲν κατέβη ἡ ἀδελφὴ μου. Ἄ! νὰ την.

Εἰσῆλθεν ἡ Μπεττίνα. Τὸ αὐτὸ ἐκ μουσελίνης λευκῆς φόρεμα, ἡ αὐτὴ σωρεῖα τῶν τριχάπτων, τὰ αὐτὰ ἐρυθρὰ ρόδα, ἡ αὐτὴ χάρις, ἡ αὐτὴ καλλονὴ καὶ ἡ αὐτὴ φαιδρά, ἀξίεραστος καὶ εἰλικρινὴς ὑποδοχὴ.

— Εἶμαι δούλη σας, πᾶτερ Κωνστάντιε. Μ' ἐσυγχωρήσατε τὴν προχθесινήν μου ἀδιακρισίαν;

Ἐπειτα δὲ στρεφόμενη πρὸς τὸν Ἰωάννην καὶ ὀρέγουσα αὐτῷ τὴν χεῖρα :

— Καλημέρα, κύριε... κύριε... Νὰ τα! δὲν ἐνθυμοῦμαι πλέον τὸ ὄνομά σας... καὶ ὅμως μὲ φαίνεται ὅτι εἰμεθὰ παλαιοὶ φίλοι... κύριε ;...

— Ἰωάννη Ραιναῶδε.

— Ἰωάννη Ραιναῶδε... μάλιστα. Καλημέρα, κύριε Ραιναῶδε!... Ἀλλὰ, σὰς δίδω τὴν εἰδησιν ἀπὸ τοῦδε εἰλικρινῶς ὅταν θὰ γεινώμεν ἐντελῶς παλαιοὶ φίλοι, μετὰ ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ ἡμέρας, θὰ σας λέγω ἀπλῶς κύριον Ἰωάννην. . . Πολὺ εὐμορφον ὄνομα εἶνε τὸ Ἰωάννης.

Ἦλθέ τις ἀναγγέλλων ὅτι τὸ δεῖπνον εἶν' ἔτοιμον, αἱ δὲ παιδαγωγοὶ προσελθοῦσαι παρέλαβον τὰ παιδιά. Καὶ ἡ μὲν κυρία Σκώτ ἔλαβε τὸν βραχίονα τοῦ ἡμερινοῦ, ἡ δὲ Μπεττίνα τὸν τοῦ Ἰωάννου. . . Καὶ μέχρι μὲν τῆς ἐμφανίσεως τῆς Μπεττίνας ὁ Ἰωάννης διανοεῖτο : «Εὐμορφοτέρα εἶνε ἡ κυρία Σκώτ!» ἀλλ' ὅτε ὅμως εἶδε τὴν μικρὰν χεῖρα τῆς Μπεττίνας εἰσδύσαν ὑπὸ τὸν βραχίονά του, καὶ ἐκείνην στρέφουσιν πρὸς αὐτὸν τὸ ἐρασμιώτατον πρόσωπόν της ὁ Ἰωάννης διανοήθη : «Εὐμορφοτέρα εἶνε ἡ μὲς Πέρσιβαλ!» Ὅτε δὲ ἐκάθισε μετὰ τῶν δύο νεαρῶν ἀδελφῶν, ἐπανέπεσεν εἰς τὴν αὐτὴν καὶ προτέραν ἀμνηχανίαν, οὕτως ὥστε παρατηρῶν πρὸς τὰ δεξιὰ, δεξιόθεν ἡσθάνετο ὅτι ἐκινδύνευε νὰ γείνη ἐρωτόληπτος, παρατηρῶν δὲ πρὸς τὰ ἀριστερὰ ἐβλεπεν ὅτι ὁ κίνδυνος παρευθὺς μετετίθετο καὶ μετέβαινε πρὸς τὰ ἀριστερὰ.

[Ἐπειτα συνέχισεν].

ΕΝ ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΕΡΡΙΚΟΥ ΤΟΥ Δ'

Θηρεύων ποτὲ Ἑρρίκος ὁ Δ' βασιλεὺς τῆς Γαλλίας καὶ ἀποχωρισθεὶς τῆς ἀκολουθείας του ἐπλανήθη εἰς τὸ δάσος, ἔνθα ἀπῆντησε χωρὶν κατῆμενον ὑπὸ τι δένδρον.

— Τί κάμνεις αὐτοῦ; λέγει πρὸς αὐτὸν ὁ βασιλεὺς.

— Περιμένω νὰ περάσῃ ὁ βασιλεὺς γιὰ νὰ τὸν ἰδῶ.

— Ἄν θέλῃς νὰ καθήσῃς 'ς τὰ ὀπίσθια τοῦ ἀλόγου μου, θὰ σὲ πᾶγω ἐγὼ 'ς ἕνα μέρος ὅπου νὰ εἰμφορέσῃς νὰ τὸν ἰδῇς ὡραιότατα.

Ὁ χωρὶκὸς ἵππευσι, καθ' ὅδον δὲ ἐρωτᾷ τὸν συναναβάτην του πῶς εἰμφορεῖ νὰ διακρίνῃ τὸν βασιλέα.

— Θὰ παρατηρήσῃς ἐκεῖνον ποὺ θὰ φορῇ τὸ καπέλλο του, ὅταν ὅλοι οἱ ἄλλοι θὰ ἔγχαλουν τὰ δικά τους.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς ὁ βασιλεὺς ἀνευρίσκει τὴν ἀκολουθείαν του, ὅλοι δὲ οἱ αὐλικοὶ ἀποκαλύπτονται ἵνα τὸν χαιρετίσωσιν.

— Ἐ, λοιπόν! λέγει πρὸς τὸν χωρὶκόν, ποῖος εἶνε ὁ βασιλεὺς;

— Μὰ τὴν ζωὴ μου, ἀποκρίνεται ὁ ἔξυπνος χωρὶκός, ἡ τουλόγου σου πρέπει νὰ εἴσαι ἡ ἐγώ, γιὰτὶ ἀπ' ὅλους ἐδῶ μόνον ἡμεῖς οἱ δύο εἵμαστέ μὲ τὸ καπέλλο 'ς τὸ κεφάλι.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τὸ ἀκόλουθον λίαν χαρακτηριστικὸν ἀνέκδοτον διηγοῦνται περὶ τοῦ κ. Δ*, ἀνδρὸς εἰς ἄκρον φιλανθρωπῶν.

Εἶχε μεταβῇ παρὰ τινι τῶν πλουσίων ἵνα τοῦ ζητήσῃ συνδρομὴν ὑπὲρ πτωχῆς τινος καὶ ἀναξιοπαθοῦσης οἰκογενείας· ἀλλ' ὁ πλούσιος, εἰς κκκὴν ὥραν εὐρισκόμενος, τὸν ἀποπῆρε μὲ τρόπον προσβλητικόν.

— Κύριε, λέγει ἄξιοπρεπῶς ὁ Δ*, ἡ προσβολὴ εἶνε δι' ἐμέναν. Τώρα διὰ τοὺς πτωχοὺς, σὲ παρακαλῶ.

Κατὰ τὸν ὑπὲρ ἀνεξάρτησιος πόλεμον τῶν Ἀμερικανῶν εἰς τῶν στρατηγῶν αὐτῶν, ὀνόματι Arnold, προδῶσας τὸν ἐθνικὸν ἀγῶνα ἡτορμώλησεν εἰς τοὺς Ἀγγλοὺς καὶ διεκρίθη κατόπιν διὰ τὴν θηριώδη αὐτοῦ σκληρότητα. Τὰ ἀμερικανικὰ στρατεύματα κατέβαλλον πᾶσαν προσπάθειαν ἵνα τὸν συλλάβουν. Ἡμέραν δὲ τινὰ, καθ' ἣν ὁ στρατηγὸς οὗτος ἐκινδύνευσε νὰ συλληφθῇ, ἠρώτησεν ἕνα τῶν αἰχμαλώτων τί θὰ τὸν ἐκάμνον οἱ συμπατριῶταί του ἐάν ἐπιπτεν εἰς χεῖρας αὐτῶν. — Ἡθέλαμεν, ἀπεκρίθη ὁ στρατιώτης, χωρίσει πρῶτον ἀπὸ τὸ σῶμά σου τὸν πόδα, ὁ ὅποιος ἐπληρώθη ὅτε ὑπηρετεῖς τὴν πατρίδα, καὶ κατόπιν θὰ ἀπηγγονίζαμεν τὸ λοιπόν.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ὅπως τὸν σίδηρον κατατρώγει ἡ σκωρία, οὕτω τὸν κακὸν ὁ φθόνος.